

## Arrest

**nr. 323 219 van 12 maart 2025**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:** 1. X  
2. X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM  
Messidorlaan 330  
1180 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 2 september 2022 en verzoeken beiden diezelfde dag om internationale bescherming. Op 30 mei 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

**A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen heeft u de Moldavische nationaliteit. U bent Roma van etnie en orthodox christen van religie. U werd geboren op 9 oktober 1986 in Otaci. U ging er niet naar school, maar uw familie had landbouwgrond, die u bewerkte samen met uw vader.*

*U huwde op een tiental jaar geleden D. C. (O.V. X.XXX.XXX) en kreeg met haar drie kinderen. Jullie voedden ook samen uw dochter uit een eerdere relatie op.*

*In 2000 overleed uw vader. Sedert zijn dood bewerkten u en uw familie de landbouwgrond niet meer, hoewel ze wel in jullie bezit blijft. U probeerde een maand lang als verkoper te werken op de markt, maar betaalde het geld niet dat vereist is om op de markt te mogen staan, en werd opgepakt door de politie. Daarbij werd u geslagen. Daarna werkte u nog in de appelsenpluk, en verkocht u appels die van de appelsenpluk overgebleven waren. Verder heeft u geen werk gehad in Moldavië. Uw moeder kreeg een pensioen, en uw broer en zus een mindervaliditeitsuitkering. Zelf kreeg u geen uitkering, hoewel u eens met de burgemeester gesproken had en die beloofd had om u te helpen.*

*Verder werd u al jarenlang bedreigd door uw burens, die niet willen dat u in hun straat woont, omdat u en uw gezin Roma zijn. De bedreigingen begonnen omstreeks 2003 en bestaan erin dat de burens zeggen dat u weg moet gaan, of dat ze u zullen laten oppakken. Ooit diende u klacht in tegen uw burens bij de politie, maar die kreeg geen gevolg.*

*In 2016 verliet u Moldavië en trok u naar Duitsland. Uw vrouw bleef thuis omwille van de kinderen. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Duitsland geweigerd en na anderhalf jaar keerde u terug naar Moldavië voor drie maanden. U vestigde zich opnieuw op uw thuisadres, in uw ouderlijke huis. Vervolgens trok u naar Nederland, waar u ongeveer zes maanden verbleef, maar ook daar werd uw asielaanvraag geweigerd. Vandaaruit reisde u onmiddellijk door naar Frankrijk, waar u anderhalf jaar à twee jaar verbleef, maar ook daar werd uw verzoek om internationale bescherming geweigerd. Vervolgens keerde u voor twee maanden terug naar Moldavië, waarbij u zich opnieuw vestigde in uw ouderlijke huis. Vandaaruit trok u naar Oostenrijk. Ondertussen trok uw vrouw met de kinderen naar Frankrijk in 2019, voor ongeveer drie maanden. Vervolgens keerde ze voor twee jaar terug naar Moldavië. In die periode raakte uw zoon V. gewond. Toen hij twee jaar was, rond ongeveer 2020, viel er een deur op hem. Na de initiële zorgen zou verdere medische hulp hem geweigerd zijn.*

*In oktober of november 2021 vervoegden uw vrouw en de kinderen u in Oostenrijk. Vandaaruit trok u met uw voltallige gezin naar België. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 2 september 2022.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de identiteitsdocumenten van uw voltallige gezin.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Bij KB van 27 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst.*

*Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.*

*U stelt in Moldavië gediscrimineerd te worden op verschillende gebieden: u zou algemeen niet dezelfde rechten hebben als Moldaviërs en zo een slechte socio-economische toestand kennen en uw zoontje V. zou niet de medische zorgen krijgen die hij nodig heeft. Verder haalt u nog een vrees aan voor bedreigingen van uw burens, en een vrees dat het conflict tussen Rusland en Oekraïne zich naar Moldavië zou uitbreiden.*

*Met betrekking tot uw vrees voor discriminatie moet het volgende worden opgemerkt.*

*De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).*

*De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.*

*Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.*

*Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een*

*klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.*

*U verklaarde echter dat u als Roma in Moldavië gediscrimineerd werd op verschillende gebieden.*

*Vooreerst haalde u uw slechte socio-economische situatie aan: u stelt dat Roma niet worden aangeworven en dat u evenmin recht had op een vervanginkomen vanwege discriminatie (CGVS p. 8). Dat is echter niet geloofwaardig. Immers verklaart u in één adem ook dat uw moeder en uw broer en zus, ook Roma van etnie, wel sociale steun krijgen: uw moeder in de vorm van een pensioen en uw broer en zus in de vorm van een invaliditeitsuitkering. Er kan dus niet gesteld worden dat u wegens uw etnie uitgesloten zou worden van sociale steun. Voorts claimt u sociale steun aangevraagd te hebben, maar slaagt u er bij verdere bevraging niet in om te preciseren welk soort steun u precies aanvroeg. Uiteindelijk blijkt dat u de burgemeester eens aangesproken heeft en dat de belofde te zullen helpen, waar niks van kwam. U brengt dan ook geen enkele indicatie aan voor de bewering dat sociale steun u zou worden geweigerd, wegens uw etnie, mocht u deze ook effectief aanvragen (CGVS p. 8).*

*U stelt verder dat de politie u in 2001 of 2002 verjaagde van de markt, waar u ongeveer een maand lang goederen probeerde te verkopen. Bij verdere bevraging blijkt dit echter niet om een geval van discriminatie te gaan: het blijkt dat u niet over de nodige documenten beschikte om op de markt te mogen staan, omdat u de kostprijs ervan niet kon betalen (CGVS p. 9). Dit kan dan ook niet worden beschouwd als een vorm van discriminatie vanwege uw etnie. U claimt wel dat de politie u zeer hard aanpakte bij uw arrestatie vanwege onwettige verkoop op de markt, en dat u daarbij een rib gebroken heeft. U legt echter geen enkel bewijs neer, noch van de arrestatie in kwestie, noch enige medische documenten met betrekking tot een gebroken rib, waardoor dit slechts een blote bewering blijft. U verklaart bovendien ook dat u daarna nooit meer persoonlijk een incident met de politie heeft meegemaakt (CGVS p. 9), waardoor het geweld bij uw arrestatie als een eenmalig incident moet worden beschouwd. Het gegeven dat u nadien nog vijftien jaar onafgebroken in Moldavië kon blijven wonen wijst daar ook op.*

*Daarnaast stelt u dat uw zoontje V. toen hij twee jaar was, in 2016, een zware deur op zich kreeg, en dat hij na drie dagen coma niet de nodige medische behandeling kreeg (CGVS p. 5-6). Aan die bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Opvallend genoeg bent u zelf niet op de hoogte van de details van het verhaal (CGVS p. 5-6). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u niet elk detail kent, omdat uw echtgenote met V. naar het ziekenhuis ging, zou logischerwijze wel kunnen worden verwacht dat u zich door uw echtgenote had laten informeren over de situatie, zeker gezien dit een belangrijk voorbeeld is van discriminatie dat u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Wat daar ook van zij, legde uw echtgenote bovendien tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de medische behandeling van uw zoon.*

*Zo verklaarde uw echtgenote dat zij uw zoontje na het ongeval naar het hospitaal van Soroca bracht, vanwaar hij met de ambulance werd overgebracht naar het ziekenhuis in Chisinau (CGVS echtgenote p. 5-6). Op de DVZ verklaarde zij echter dat V. met een helikopter naar Chisinau werd overgebracht (Vragenlijst 3.5), wat reeds tegenstrijdig is. Los van de vraag of V. nu met de helikopter of de ziekenwagen naar het ziekenhuis werd gebracht, moet ook aangestipt worden dat het feit dat hij vanuit het ziekenhuis van Soroca werd overgebracht naar Chisinau, erop wijst dat hij wél medische hulp kreeg. Uw echtgenote claimt weliswaar dat uw zoontje bij zijn opname in Soroca niet werd onderzocht, precies omdat men hem niet wilde helpen, maar uit haar verhaal blijkt dat in Soroca onmiddellijk de beslissing werd genomen om V. met spoed naar het ziekenhuis in Chisinau te brengen. Dergelijke medische beslissing kan ook gebaseerd zijn op andere zaken dan discriminatie, niet het minst op de precieze hulp die vereist is, de hulp die het ziekenhuis in kwestie zelf wel of niet kan aanbieden, en de dringende aard van het medische noodgeval. Dat men V. naar Chisinau transfereerde vanuit een onwil om hem te helpen, is dan ook slechts een blote bewering waarvoor u geen enkel bewijs neerlegt.*

*Uw echtgenote verklaart verder dat uw zoontje nadat hij uit een coma van drie dagen wakker werd, dezelfde avond al naar huis werd gestuurd, hoewel hij volgens de wet twee weken had moeten blijven (CGVS p. 9). Nochtans verklaarde zij op de DVZ dat hij een maand in het ziekenhuis had gelegen, in plaats van drie dagen (Vragenlijst 3.5). Bij confrontatie daarmee komt uw echtgenote niet verder dan te stellen dat het een misverstand betreft, en dat zij misschien had verklaard dat V. een maand medicatie had gekregen. Dat heft de tegenstrijdigheid echter niet op, zeker gezien uw echtgenote haar verklaringen op de DVZ kreeg voorgelezen, en ondertekende ter bevestiging dat zij correct genoteerd werden. Opnieuw wijst het feit dat V.*

een maand in het ziekenhuis gelegen zou hebben, er juist wél op dat hij medische zorgen verstrekt kreeg, en dat er geen sprake was van discriminatie.

Tot slot claimt uw echtgenote dat V. nog een jaar medicatie had moeten krijgen, maar dat deze hem in Otaci en Soroca werd geweigerd. Ze legt uit dat zij verschillende keren langsging bij de ziekenhuizen en apothekers in Otaci en Soroca, maar weggestuurd, onder andere met de boodschap dat het “beter is als er één zigeuner minder is”. Ook hier komt zij echter niet verder dan een blote bewering: uw echtgenote legt geen documenten neer met betrekking tot het verblijf van uw zoontje in het ziekenhuis in Chisinau, noch met betrekking tot de medicatie die hem daar werd voorgeschreven en die hem dus later zou zijn geweigerd in Otaci en Soroca. Verder claimt zij bij allerlei apotheken en ziekenhuizen aangeklopt te hebben, maar telkens geweigerd te zijn. Tegelijkertijd echter stelt zij niet eens contact genomen te hebben met de arts die de behandeling had voorgeschreven, en reageert ze verbaasd op de vraag of ze niet terug kon keren naar Chisinau voor behandeling: zij stelt dat je daar niet zomaar kan binnenstappen, maar dat blijkt op niets gebaseerd, gezien ze met V. niet naar het ziekenhuis in Chisinau is teruggegaan (CGVS echtgenote p. 5-6, 9). Dat uw echtgenote vruchteloos keer op keer naar apotheken en ziekenhuizen zou stappen zonder succes, maar niet de moeite zou doen om contact te nemen met de arts die de behandeling voorschreef, en zelfs niet zou overwegen om toch terug te gaan naar het ziekenhuis waar V. wél geholpen werd, komt volstrekt onaannemelijk over. De bewering dat de artsen uw zoontje moedwillig weigerden na te behandelen is dan ook ongeloofwaardig, waardoor ook dit niet kan worden beschouwd als een geval van discriminatie vanwege uw etnie.

Voor de volledigheid kan nog het volgende opgemerkt worden met betrekking tot de medische zorgen van V. U en uw echtgenote halen aan dat hij nog steeds zorg nodig heeft (CGVS p. 6). Deze door u ingeroepen medische problemen houden algemeen gezien echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verder stelt uw vrouw dat jullie jullie kinderen hebben proberen inschrijven op school, maar dat dit hen geweigerd werd (CGVS echtgenote p. 6-7). Ze zou A., geboren in 2009, hebben willen inschrijven op haar 8ste en 9de, dus in 2017 en 2018. N., geboren in 2015, zou ze hebben willen inschrijven toen hij zes jaar was, dus in 2021. Dat komt op zich al weinig aannemelijk over. Er kan immers geenszins worden ingezien waarom ze in 2021 wél N., maar niet A. opnieuw wou inschrijven, noch waarom ze A. niét probeerde in te schrijven in 2019 en 2020. Evenmin is duidelijk waarom A. niet zou moeten worden ingeschreven vanaf haar zes jaar, maar N. wel. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweringen dat jullie kinderen scholing werd ontzegd door de scholen zelf. Bovendien kan uw vrouw zich niet eens de naam van de scholen herinneren waar ze de kinderen probeerde in te schrijven, wat de geloofwaardigheid nog verder schaadt.

Algemeen moet geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde, beweerde discriminatie niet geloofwaardig is. Er kan dus ook niet gesteld worden dat hier sprake is van (geloofwaardige) discriminatie die dermate systemisch en ingrijpend is dat uw fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verder haalt u aan dat u uw burens vreest. Zij zouden u al jarenlang het leven zuur maken, willen dat u vertrekt, en u bedreigen.

Vooreerst moet worden aangehaald dat de problemen die u aanhaalt met uw burens onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de conventie van Genève, of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelt dat de burens u bedreigden, maar kan aanvankelijk niet preciseren wat er dan gezegd werd dat bedreigend was: u komt niet verder dan te stellen dat ooit gezegd werd dat u zou worden opgepakt als u niet zou terugkeren van waar u kwam (CGVS p. 10). U stelt dat ze ook gedreigd hebben u en de kinderen te slaan, maar dat het altijd bij bedreigingen is gebleven. Verder, zo stelt u, heeft u geen incidenten meegemaakt. Dat kan bezwaarlijk zwaarwichtig genoemd worden. Bovendien blijkt dat uw broer en uw zus nog altijd naast diezelfde burens wonen (CGVS p. 9). Het gegeven dat zij daar klaarblijkelijk kunnen blijven wonen, relativeert de ernst van het probleem met uw burens nog verder.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Romaminderheid van 4 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden

aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderrapportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.

Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

U maakt evenwel niet aannemelijk dat u dit gedaan heeft. Zo stelt u immers vaagweg dat u één keer naar de politie ging om klacht neer te leggen tegen uw burens (CGVS p. 10). Uw echtgenote, echter, stelt dat u “veel, veel”, tot wel twintig keer, poogde een klacht in te dienen (CGVS echtgenote p. 8). Dergelijke discrepantie is totaal onredelijk en haalt de geloofwaardigheid van de bewering dat u ooit naar de politie stapte volledig onderuit. Verder informeerden jullie zich niet over hulporganisaties of advocaten die u misschien advies hadden kunnen geven (CGVS p. 11, CGVS echtgenote p. 9-10).

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Tot slot haalt u nog een vrees aan voor het conflict in Oekraïne: u vreest dat het conflict zich tot in Moldavië zou uitbreiden (CGVS p. 11).

Er dient te worden vastgesteld dat **uw vrees voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Moldavië, uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant.**

U levert namelijk geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat het huidige conflict in Oekraïne zich naar het Moldavische grondgebied zou kunnen uitbreiden.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat **het niet de taak van de asielinstanties is om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen**: de verzoeker moet in concreto bewijzen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn land systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade.

Bijgevolg kan uw vrees voor een gewapend conflict in Moldavië door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie: jullie leggen immers enkel de identiteitsdocumenten neer van het volledige gezin, die enkel een aanwijzing vormen van jullie identiteit en herkomst. U vermeldt ook een video waarop te zien zou zijn hoe agenten Roma de toegang tot de polikliniek te versperren. Bij bevraging blijkt dat er elke dag gepatrouilleerd wordt in de buurt, maar dat de politieagenten de toegang kwamen versperren toen er een gevecht uitbrak met de Roma's, wat er niet op lijkt te wijzen dat zij probeerden de Roma medische zorgen te ontfangen. U komt ook niet zelf voor in de video (CGVS p. 11). Ook deze video kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van

*herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

*"(...)*

#### **A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen heeft u de Moldavische nationaliteit. U bent orthodox christen en behoort tot de Roma-etnie. U werd geboren op 10 april 1995 en bent gehuwd met A. P. (O.V. X.XXX.XXX). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op hetzelfde vluchtrelaas baseert als uw echtgenoot. Het feitenrelaas in zijn hoofde luidt als volgt:*

*[...]*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot kennelijk ongegrond genomen omwille van het ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.*

*De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:*

*[...]*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan en beroepen zij zich op de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In het verzoekschrift werken verzoekers ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit. Tevens roepen ze een schending in van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst hekelen verzoekers dat hen internationale bescherming geweigerd werd terwijl in de informatie waarnaar de verwerende partij verwijst – zijnde de COI Focus “*Moldavië – de Roma-minderheid*” van 4 maart 2022 – te lezen valt dat de situatie van Roma in Moldavië catastrofaal is en deze gemeenschap in vele opzichten gediscrimineerd wordt. Voorts citeren zij uit algemene informatie waaruit volgens hen blijkt dat de situatie van Roma in Moldavië rampzalig is en de discriminatie van Roma aldaar wijdverspreid is en zich manifesteert in verschillende aspecten van het leven. Vervolgens gaan verzoekers in op de verschillende aspecten van het leven waarbij Roma in Moldavië discriminatie ondervinden. Onder verwijzing naar algemene informatie, wijzen verzoekers verder op de situatie van Roma in alle Europese landen. Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal ervoor gekozen om al deze elementen te negeren door zich te beroepen op de tegenstrijdigheden in de verklaringen die zij in dit verband afleggen. Hierbij wordt – aldus verzoekers – geenszins rekening gehouden met hun opleidingsniveau. Zij benadrukken verder dat hen voortdurend de toegang tot onderwijs, huisvesting, sociale en administratieve bijstand, werk en gezondheidszorg wordt ontzegd. Zij stellen dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat wanneer Roma werk vinden zij ofwel niet betaald worden ofwel willekeurig gearresteerd worden en in de cel gemarteld worden. Zij benadrukken dat dit risico niet theoretisch is, daar verzoeker het slachtoffer werd van talrijke willekeurige arrestaties en foltering. Tot slot verduidelijken verzoekers dat de documenten die Roma nodig hebben om te werken (bijvoorbeeld om op de markt te staan), tegen volstrekt exorbitante prijzen verkocht worden, zodat er theoretische toegang is tot de arbeidsmarkt maar dit – gelet op de armoede die binnen deze gemeenschap heerst – slechts een illusie is.

Daarnaast moet volgens verzoekers rekening worden gehouden met het feit dat zij op één kilometer van de Oekraïense grens wonen. Zij benadrukken dat er aldus een oorlogsklimaat heerst en dat verzoeker wellicht zal opgeroepen worden om zijn militaire dienst te vervullen.

Verzoekers besluiten het volgende:

*“Om al deze redenen kan niet worden ontkend dat verzoekers een reëel risico lopen door de autoriteiten van zijn land te worden vervolgd zonder dat hij over welke middelen dan ook beschikt.*

*Verzoekers zijn dus onderworpen aan de toepassingsvoorwaarden van het Verdrag van Genève van 1951.*

*Om al deze redenen kan niet worden ontkend dat het risico van vervolging moet worden beoordeeld in het licht van:*

- 1) De etniciteit van de sollicitanten ;*
- 2) Het feit dat de Roma-gemeenschap een etnische minderheid is ;*
- 3) Het feit dat de aanvragers worden gediscrimineerd in alle aspecten van de samenleving die nodig zijn voor hun overleving;*
- 4) Hun etnische afkomst stelt hen bloot aan onmenselijk en vernederend gedrag en ernstige vervolging;*
- 5) De willekeurige arrestatie van de heer P. ;*
- 6) Het gebrek aan materiële en personele middelen om zichzelf te beschermen in geval van terugkeer naar hun land ;*
- 7) Het risico op gevangenisstraf en de dood ;*

*Door geen rekening te houden met deze elementen schendt het CGVS het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

*Deze vaststellingen vormen een inbreuk op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.*

*Deze artikelen vereisen dat het besluit zowel feitelijk als juridisch naar behoren wordt gemotiveerd.*

*Aangezien het bestreden besluit feitelijk en rechtens niet naar behoren is gemotiveerd, is er sprake van schending van voornoemde artikelen.*

*Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekers situatie niet naar behoren is onderzocht, zodat het CGVS, door hem niet als vluchteling te erkennen, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 heeft geschonden.*

*Subsidiair blijkt uit alle bewijselementen bovendien dat verzoeker in geval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*Door deze niet als subsidiaire bescherming te erkennen, schendt het CGVS artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*- Asiel (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied)*

*Een vluchteling is eenieder die een gegronde vrees heeft voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en die de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, of die uit deze vrees wil niet meer terug.*

*In het kader van de onderhavige zaak dient eraan te worden herinnerd dat:*

*- De aanvragers behoren tot een etnische minderheid;*

*- Dat deze etnische minderheid dagelijks en op alle niveaus van de samenleving het slachtoffer is van discriminatie en geweld;*

*- Dat meneer P. het risico loopt te worden opgeëist om zich bij het leger aan te sluiten;*

*- dat verzoekers vrezen dat zij het slachtoffer zullen worden van onmenselijke en vernederende behandelingen en ernstige vervolging;*

*- dat deze vrees gerechtvaardigd is gezien de situatie van de Roma in Moldavië;*

*- Ze kunnen zich niet wenden tot hun staat, die niet in staat is hen bescherming of zelfs maar een eerlijk en onpartijdig proces te bieden;*

*Zij moeten daarom als vluchteling worden erkend.*

*- Subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied)*

*Uit het voorgaande volgt dat:*

*- Uit het voorgaande volgt dat rekening moet worden gehouden met de context van discriminatie;*

*- dat er een ernstig risico bestaat dat zij het slachtoffer zullen worden van onmenselijke en vernederende behandeling en ernstige vervolging;*

*- Dat ze vanwege hun etniciteit tot een risicogroep behoren;*

*- dat verzoekers aldus in strijd met artikel 6 EVRM zou kunnen worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, ongegronde detenties en schijnprocessen;*

*- dat verzoekers een zeer ernstig risico inhoudt om te worden blootgesteld aan gewelddaden door de autoriteiten, die op zijn minst een onmenselijke en vernederende behandeling vormen die in strijd is met artikel 3 EVRM;*

*Bijgevolg moet haar subsidiaire bescherming worden verleend.*

*Indien de Raad verzoeker geen bescherming zou verlenen, zou het bestreden besluit op zijn minst nietig moeten worden verklaard."*

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en "meer subsidiair" om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

## 2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, in weerwil tot wat zij in de inventaris bij het verzoekschrift voorhouden, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

## 2.3. Beoordeling van het beroep

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Daar waar verzoekers de schending opwerpen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekers geven evenmin aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens het zorgvuldigheidsbeginsel, beroepen op *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet. Verzoekers duiden niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroepen zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 3 en 6 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 30 mei 2024 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn*

*specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”.*

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Moldavië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.6. Verzoekers betwisten de inhoud van de bestreden beslissingen in dit kader niet waar, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

*“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Bij KB van 27 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst.”*

2.3.7. Na grondige lezing van het dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekers *in casu* geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt terdege en afdoende gemotiveerd dat verzoekers geen dergelijke elementen bijbrengen.

2.3.8. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Concreet verwijzen zij naar de discriminatie die zij op verschillende gebieden ervaren in Moldavië omwille van hun Roma-origine. Daarnaast uiten zij een vrees voor bedreigingen van hun burens en een vrees dat het conflict tussen Rusland en Oekraïne zich naar Moldavië zal uitbreiden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

Blijkens de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal vooreerst (i) dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten. Voorts (ii) zijn de problemen die verzoekers kenden met hun burens onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging aangemerkt te worden en maken zij niet aannemelijk dat zij naar aanleiding van deze problemen geen beroep kunnen doen op de bescherming voorzien in Moldavië. Daarnaast (iii) is verzoekers' vrees voor een oorlog in Moldavië louter hypothetisch. Tot slot (iv) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zij komen in de voorliggende verzoekschriften immers in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen,

beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook geenszins vermogen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

2.3.9. Vooreerst, wat betreft de discriminatie tegen de Roma-bevolking, oordeelt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Moldavië, als etnische Roma (of in geval van verzoekster als Moldavische die door de Moldavische samenleving gezien wordt als lid van de Roma-gemeenschap; administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4, 6), zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming en dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

Waar verzoekers zich beroepen op de algemene situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissingen reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus *“Moldavië, De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

*“De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).*

*De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.*

*Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met*

*een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”*

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Door verzoekers worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen.

De algemene informatie waarnaar verzoekers in dit verband verwijzen in het verzoekschrift, betreft de voormelde COI Focus van 4 maart 2022 of loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in deze COI Focus. De betreffende COI Focus werd opgesteld op basis van informatie die op een zorgvuldige wijze werd verzameld en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige situatie van de Roma in Moldavië, hierbij rekening houdend met het oordeel van tal van binnen- en buitenlandse observatoren inzake de naleving van de mensenrechten in het land, en waarin ook erkend wordt dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Uit de voormelde COI Focus blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissingen, omstandig wordt toegelicht.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, kunnen verzoekers dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Roma in Moldavië om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen en komt het hen dan ook toe om hun vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, *“geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”*

Verzoekers slagen er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zullen bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zullen worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden gekwalificeerd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming en evenmin om aannemelijk te maken dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

In de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de door verzoekers aangehaalde vermeende discriminatie niet geloofwaardig is.

Ten eerste haalden verzoekers tijdens de administratieve procedure slechts hun socio-economische situatie aan. Hierover wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende geconsideerd:

*“[...] u stelt dat Roma niet worden aangeworven en dat u evenmin recht had op een vervanginkomen vanwege discriminatie (CGVS p. 8). Dat is echter niet geloofwaardig. Immers verklaart u in één adem ook dat uw moeder en uw broer en zus, ook Roma van etnie, wel sociale steun krijgen: uw moeder in de vorm van*

*een pensioen en uw broer en zus in de vorm van een invaliditeitsuitkering. Er kan dus niet gesteld worden dat u wegens uw etnie uitgesloten zou worden van sociale steun. Voorts claimt u sociale steun aangevraagd te hebben, maar slaagt u er bij verdere bevraging niet in om te preciseren welk soort steun u precies aanvroeg. Uiteindelijk blijkt dat u de burgemeester eens aangesproken heeft en dat de belofde te zullen helpen, waar niks van kwam. U brengt dan ook geen enkele indicatie aan voor de bewering dat sociale steun u zou worden geweigerd, wegens uw etnie, mocht u deze ook effectief aanvragen (CGVS p. 8)."*

Waar verzoekers in het verzoekschrift menen dat zij gediscrimineerd worden op vlak van werk, voegt de Raad toe dat uit hun verklaringen geenszins blijkt dat het voor hen niet mogelijk is om in Moldavië te werken omwille van het etnie. Zo verklaarde verzoeker dat hij op de markt stond – hij kende hierbij wel problemen maar dit was niet omwille van zijn etnie (zie *infra*) – en dat hij ook gewerkt heeft als plukker in de appelsector. Verder verklaarde hij dat hij geen ander werk deed, doch ook dat hij hier niet naar zocht omdat mensen uit de Roma-gemeenschap toch niet worden aangenomen in Moldavië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8). De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij echter geen enkele concrete poging ondernam om werk te vinden, laat staan dat hij daarbij niet werd aangenomen omwille van zijn etnie. Verzoekster verklaart dan weer dat zij zich inschreef bij een tewerkstellingsbureau, maar dat zij daar nooit werk kreeg (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel bewijs kan voorleggen van haar verklaring dat zij zich bij een tewerkstellingsbureau inschreef. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers vader landbouwgronden had, maar dat zij deze niet meer bewerkten na de dood van zijn vader (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Bovendien verklaren verzoekers in het verzoekschrift gediscrimineerd te worden op vlak van huisvesting. Uit hun verklaringen blijkt echter dat zij steeds konden wonen in het ouderlijk huis van verzoeker en blijkt geenszins dat zij probeerden andere huisvesting te bekomen en dat dit hen geweigerd werd omwille van hun Roma-etnie (*ibid.*, p. 4).

Ten tweede wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld wat betreft het incident waarbij verzoeker in 2001 of 2002 werd verjaagd door de politie:

*"U stelt verder dat de politie u in 2001 of 2002 verjaagde van de markt, waar u ongeveer een maand lang goederen probeerde te verkopen. Bij verdere bevraging blijkt dit echter niet om een geval van discriminatie te gaan: het blijkt dat u niet over de nodige documenten beschikte om op de markt te mogen staan, omdat u de kostprijs ervan niet kon betalen (CGVS p. 9). Dit kan dan ook niet worden beschouwd als een vorm van discriminatie vanwege uw etnie. U claimt wel dat de politie u zeer hard aanpakte bij uw arrestatie vanwege onwettige verkoop op de markt, en dat u daarbij een rib gebroken heeft. U legt echter geen enkel bewijs neer, noch van de arrestatie in kwestie, noch enige medische documenten met betrekking tot een gebroken rib, waardoor dit slechts een blote bewering blijft. U verklaart bovendien ook dat u daarna nooit meer persoonlijk een incident met de politie heeft meegemaakt (CGVS p. 9), waardoor het geweld bij uw arrestatie als een eenmalig incident moet worden beschouwd. Het gegeven dat u nadien nog vijftien jaar onafgebroken in Moldavië kon blijven wonen wijst daar ook op."*

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat de documenten die Roma nodig hebben om te werken, tegen volstrekt exorbitante prijzen verkocht worden zodat er theoretisch toegang is tot de arbeidsmarkt, maar dit – gezien de armoede binnen de Roma-gemeenschap – slechts een illusie is. De Raad merkt op dat verzoekers nergens tijdens de administratieve procedure melding maakte dat Roma in het algemeen of verzoeker in het bijzonder meer moesten betalen voor het document dat toelating geeft om producten op de markt te verkopen. Verzoeker verklaarde in dit verband enkel dat men een document moet bekomen waaruit blijkt dat de vereiste belastingen betaald werden om op de markt te mogen verkopen. Dat er hierbij een onderscheid wordt gemaakt tussen Roma en niet-Roma kan dan ook niet worden aangenomen. Aldus kunnen verzoekers niet gevolgd worden dat de situatie in 2001 of 2002, waarbij verzoeker door de politie van de markt verdreven werd, een situatie betrof van discriminatie omwille van hun etnie. Mede gelet op het feit dat aan deze *post factum* verklaring geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin aangenomen worden dat algemeen gezien Roma, omwille van het feit als zouden zij extreem hoge bedragen moeten betalen voor een toelating om op de markt te mogen verkopen, niet zouden kunnen werken in Moldavië. Bovendien merkt de Raad op dat het verkopen van producten op de markt geenszins de enige mogelijke job is die men (als Roma) in Moldavië zou kunnen uitvoeren. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers ook in hun verzoekschrift niet aannemelijk maken dat verzoeker gearresteerd en gefolterd werd door de politie toen hij verjaagd werd van de markt. Voorts merkt de Raad op dat deze vermeende arrestatie de enige arrestatie (en foltering) is die door verzoekers vermeld werd tijdens de administratieve procedure en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat dit het enige incident was dat hij met de politie meemaakte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9), zodat geen geloof kan gehecht worden aan hun verklaring in het verzoekschrift dat verzoeker slachtoffer werd van talrijke arrestaties en folteringen.

Ten derde oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende inzake verzoeksters bewering dat zij hun kinderen hebben proberen inschrijven op school, maar dat dit hen werd geweigerd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6-7):

*“Ze zou A., geboren in 2009, hebben willen inschrijven op haar 8ste en 9de, dus in 2017 en 2018. N., geboren in 2015, zou ze hebben willen inschrijven toen hij zes jaar was, dus in 2021. Dat komt op zich al weinig aannemelijk over. Er kan immers geenszins worden ingezien waarom ze in 2021 wél N., maar niet A. opnieuw wou inschrijven, noch waarom ze A. niét probeerde in te schrijven in 2019 en 2020. Evenmin is duidelijk waarom A. niet zou moeten worden ingeschreven vanaf haar zes jaar, maar N. wel. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweringen dat jullie kinderen scholing werd ontzegd door de scholen zelf. Bovendien kan uw vrouw zich niet eens de naam van de scholen herinneren waar ze de kinderen probeerde in te schrijven, wat de geloofwaardigheid nog verder schaadt.”*

Verzoekers laten deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig onverlet, zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen in deze met recht het volgende overwogen:

*“Daarnaast stelt u dat uw zoontje V. toen hij twee jaar was, in 2016, een zware deur op zich kreeg, en dat hij na drie dagen coma niet de nodige medische behandeling kreeg (CGVS p. 5-6). Aan die bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Opvallend genoeg bent u zelf niet op de hoogte van de details van het verhaal (CGVS p. 5-6). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u niet elk detail kent, omdat uw echtgenote met V. naar het ziekenhuis ging, zou logischerwijze wel kunnen worden verwacht dat u zich door uw echtgenote had laten informeren over de situatie, zeker gezien dit een belangrijk voorbeeld is van discriminatie dat u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Wat daar ook van zij, legde uw echtgenote bovendien tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de medische behandeling van uw zoon.*

*Zo verklaarde uw echtgenote dat zij uw zoontje na het ongeval naar het hospitaal van Soroca bracht, vanwaar hij met de ambulance werd overgebracht naar het ziekenhuis in Chisinau (CGVS echtgenote p. 5-6). Op de DVZ verklaarde zij echter dat V. met een helikopter naar Chisinau werd overgebracht (Vragenlijst 3.5), wat reeds tegenstrijdig is. Los van de vraag of V. nu met de helikopter of de ziekenwagen naar het ziekenhuis werd gebracht, moet ook aangestipt worden dat het feit dat hij vanuit het ziekenhuis van Soroca werd overgebracht naar Chisinau, erop wijst dat hij wél medische hulp kreeg. Uw echtgenote claimt weliswaar dat uw zoontje bij zijn opname in Soroca niet werd onderzocht, precies omdat men hem niet wilde helpen, maar uit haar verhaal blijkt dat in Soroca onmiddellijk de beslissing werd genomen om V. met spoed naar het ziekenhuis in Chisinau te brengen. Dergelijke medische beslissing kan ook gebaseerd zijn op andere zaken dan discriminatie, niet het minst op de precieze hulp die vereist is, de hulp die het ziekenhuis in kwestie zelf wel of niet kan aanbieden, en de dringende aard van het medische noodgeval. Dat men V. naar Chisinau transfereerde vanuit een onwil om hem te helpen, is dan ook slechts een blote bewering waarvoor u geen enkel bewijs neerlegt.*

*Uw echtgenote verklaart verder dat uw zoontje nadat hij uit een coma van drie dagen wakker werd, dezelfde avond al naar huis werd gestuurd, hoewel hij volgens de wet twee weken had moeten blijven (CGVS p. 9). Nochtans verklaarde zij op de DVZ dat hij een maand in het ziekenhuis had gelegen, in plaats van drie dagen (Vragenlijst 3.5). Bij confrontatie daarmee komt uw echtgenote niet verder dan te stellen dat het een misverstand betreft, en dat zij misschien had verklaard dat V. een maand medicatie had gekregen. Dat heft de tegenstrijdigheid echter niet op, zeker gezien uw echtgenote haar verklaringen op de DVZ kreeg voorgelezen, en ondertekende ter bevestiging dat zij correct genoteerd werden. Opnieuw wijst het feit dat V. een maand in het ziekenhuis gelegen zou hebben, er juist wél op dat hij medische zorgen verstrekt kreeg, en dat er geen sprake was van discriminatie.*

*Tot slot claimt uw echtgenote dat V. nog een jaar medicatie had moeten krijgen, maar dat deze hem in Otaci en Soroca werd geweigerd. Ze legt uit dat zij verschillende keren langsging bij de ziekenhuizen en apothekers in Otaci en Soroca, maar weggestuurd, onder andere met de boodschap dat het “beter is als er één zigeuner minder is”. Ook hier komt zij echter niet verder dan een blote bewering: uw echtgenote legt geen documenten neer met betrekking tot het verblijf van uw zoontje in het ziekenhuis in Chisinau, noch met betrekking tot de medicatie die hem daar werd voorgeschreven en die hem dus later zou zijn geweigerd in Otaci en Soroca. Verder claimt zij bij allerlei apotheken en ziekenhuizen aangeklopt te hebben, maar telkens geweigerd te zijn. Tegelijkertijd echter stelt zij niet eens contact genomen te hebben met de arts die de behandeling had voorgeschreven, en reageert ze verbaasd op de vraag of ze niet terug kon keren naar Chisinau voor behandeling: zij stelt dat je daar niet zomaar kan binnenstappen, maar dat blijkt op niets gebaseerd, gezien ze met V. niet naar het ziekenhuis in Chisinau is teruggegaan (CGVS echtgenote p. 5-6,*

9). *Dat uw echtgenote vruchteloos keer op keer naar apotheken en ziekenhuizen zou stappen zonder succes, maar niet de moeite zou doen om contact te nemen met de arts die de behandeling voorschreef, en zelfs niet zou overwegen om toch terug te gaan naar het ziekenhuis waar V. wél geholpen werd, komt volstrekt onaannemelijk over. De bewering dat de artsen uw zoontje moedwillig weigerden na te behandelen is dan ook ongeloofwaardig, waardoor ook dit niet kan worden beschouwd als een geval van discriminatie vanwege uw etnie.*"

Waar verzoekers voormelde tegenstrijdigheden trachten te verschonen met een verwijzing naar het feit dat zij geen enkele opleiding genoten, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekers op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantonen dat hun intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat zij niet in staat zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor hun vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat een persoon van levensbepalende ervaringen, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien formuleerden noch verzoekers, noch hun advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van hen in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt voorts dat deze onderhouds op normale wijze zijn geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoekers niet mocht worden verwacht dat zij hun voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zouden kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hen gestelde vragen over hun situatie en problemen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niet de minste poging ondernemen om de hierboven weergegeven pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen, die geen tegenstrijdigheden uitmaken, in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.10. Volledigheidshalve merkt de commissaris-generaal terecht op dat het gegeven dat verzoekers' zoon V. nog steeds medische zorgen nodig heeft na zijn ongeval (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6), geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terdege als volgt:

*"Deze door u ingeroepen medische problemen houden algemeen gezien echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."*

Ook deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is, laten verzoekers volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijft en door de Raad worden bijgetreden.

2.3.11. Vervolgens kan geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid uit verzoekers' problemen met hun burens.

2.3.11.1. Enerzijds oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging aangemerkt te worden:

*"U stelt dat de burens u bedreigden, maar kan aanvankelijk niet preciseren wat er dan gezegd werd dat bedreigend was: u komt niet verder dan te stellen dat ooit gezegd werd dat u zou worden opgepakt als u niet zou terugkeren van waar u kwam (CGVS p. 10). U stelt dat ze ook gedreigd hebben u en de kinderen te slaan, maar dat het altijd bij bedreigingen is gebleven. Verder, zo stelt u, heeft u geen incidenten meegemaakt. Dat kan bezwaarlijk zwaarwichtig genoemd worden. Bovendien blijkt dat uw broer en uw zus nog altijd naast diezelfde burens wonen (CGVS p. 9). Het gegeven dat zij daar klaarblijkelijk kunnen blijven wonen, relativeert de ernst van het probleem met uw burens nog verder."*

Verzoekers laten ook deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen villedig onverlet, zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.11.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen –

of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Moldavië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Moldavië.

In dit verband wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In verband met de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Moldavië wordt op basis van de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” van 4 maart 2022 in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende overwogen:

*“[...] hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.*

[...]

*Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.”*

Mede gelet op het gestelde onder punt 2.3.9. van het onderhavig arrest, slagen verzoekers er niet in hierop een ander licht te werpen. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat ordehandhavers soms wel de daders zijn van fysiek geweld, wordt hiermee in het voormelde terdege in rekening gebracht. Dat deze gewelddaden zelden bestraft worden, hetgeen een gevoel van straffeloosheid en angst onder de Roma-gemeenschap versterkt, is een blote bewering die wordt tegengesproken door voormelde analyse gebaseerd op algemene informatie. In deze benadrukt de Raad verder dat de bescherming die een nationale overheid biedt doeltreffend, doch niet absoluut dient te zijn. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Het komt aan verzoekers toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Moldavische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet

redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Moldavische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen te dezen terecht als volgt:

*“Zo stelt u immers vaagweg dat u één keer naar de politie ging om klacht neer te leggen tegen uw burens (CGVS p. 10). Uw echtgenote, echter, stelt dat u “veel, veel”, tot wel twintig keer, poogde een klacht in te dienen (CGVS echtgenote p. 8). Dergelijke discrepantie is totaal onredelijk en haalt de geloofwaardigheid van de bewering dat u ooit naar de politie stapte volledig onderuit. Verder informeerden jullie zich niet over hulporganisaties of advocaten die u misschien advies hadden kunnen geven (CGVS p. 11, CGVS echtgenote p. 9-10).”*

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven inzake de beschermingsmogelijkheden die verzoekers in dit kader ondernamen en ondernemen hier zelfs geen poging toe.

Verzoekers brengen in het verzoekschrift niets bij dat afbreuk kan doen aan de voorgaande analyse waaruit blijkt dat zij er niet in slagen aannemelijk te maken dat zij, wat betreft de problemen met hun burens, bij terugkeer geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Moldavië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.3.12. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de geopperde vrees voor een oorlog in Moldavië, ook voor wat betreft hun regio van herkomst bij de grens met Oekraïne en met inbegrip van de vrees van verzoekers dat verzoeker dan opgeroepen zou worden om in het leger te dienen, louter hypothetisch is. Deze pertinente vaststelling wordt door verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze betwist. In deze benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging, om te kunnen leiden tot internationale bescherming, gegrond, concreet en actueel moet zijn. Een louter theoretische of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

2.3.13. De door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande.

2.3.14. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.15. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.16. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers' relaas niet als basis dienen voor een toekenning aan verzoekers van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging, ook niet voor wat betreft hun regio van herkomst bij de grens met Oekraïne. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat er in hun land en regio van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen verzoekers aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in hun land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken in dit kader verder geenszins duidelijk waar, waarom, wanneer, om welke redenen, door wie en in welke omstandigheden zij zouden riskeren te worden onderworpen aan ernstige schade omwille van het conflict in Oekraïne.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.17. In acht genomen hetgeen voorafgaat, hebben verzoekers geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.18. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen ze de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.21. Waar verzoekers "*meer subsidiair*" vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS